Anul V No. 8

Patru pagini: 3 lei exemplarul

18 Octombrie 1937

IDEEA NAȚIONALĂ

Abonamente:
Abonamentul pe un an 120 lei
Pe jumătate de an 60 „
Instituții și sprijinitori 500 „

„Sufletul este punctul cardinal, asupra căruia trebue să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului și sufletul mulțimii. Chemați sufletul neamului la o viață nouă".
CORNELIU Z. CODREANU.

Director: N. N. Manolescu
Redacția și Ad-ția:
Str. Carol I No. 58 Buzău

GENERALUL GHEORGHE CANTACUZINO-GRANICERUL SAU TINEREȚE FARA BATRANEȚE...

† Generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul

S'a desprins dintre noi un suflet mare, una din acele firi de elită care cinstesc o generație și lasă pîrtie de lumină în viața unui neam.

Dumnezeu a voit ca Generalul „mai tare decît moartea", el care trăise o viață numai de luptă, fără să știe ce-i înfrîngerea, să cadă în cele din urmă răpus în lupta cea mai grea și mai inegală a vieții sale: lupta cu boala și cu moartea.

Eroul care, în exploziile obuzelor și șueratul gloanțelor, își păstra cel mai neturburat sînge rece și, disprețuitor de moarte, alerga cu viteji săi grăniceri acolo unde primejdia era mai mare, sfărîmînd atacurile năvălitorilor și contraatacînd victorios, legendarul „Grănicer", una din cele mai curate glorii ale marelui nostru războI, a fost în realitate cu mult mai presus și cu mult mai mare de cum l-au văzut înțelegerea și prețuirea celor mai mulți din contimporani.

El a simțit că vitejii, ce sîngeraseră și înfruntaseră moartea în război, nu puteau să îngenunche, după încheerea păcii, înaintea celor ce representau negațiunea virtuților unui neam; nu puteau primi domnia celor care, nefiind în stare să vindece nici să reclădească și neștiind ce-i munca desinteresată și lupta pentru un ideal, intronaseră la conducere necompetența și imoralitatea, risipa și anarhia, luîndu-și ca asociați și complici, tocmai pe cei mai periculoși agenți de destrămare a Națiunii și de subminare a Statului: jidanii cutropitori.

Ascultînd, în fundul conștiinței, strigătul de luptă și simțind cu toată ființa lui că primejdia cea mai mare pentru Romînism abia acum amenință, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, năzuind spre adevăr, spre lumină, spre biruința binelui asupra răului, ajunge la o mare răspintie, la o străfulgerare în cuget.

„In 1933, luna Noembrie, generalul este dus de cîțiva prieteni la Casa Verde din Bucureștii Noi".

A văzut; a crezut și a devenit legionar.

Din nou s'a înfrățit luptătorul cu primejdia și cu neodihna. Din nou i-a picurat în suflet roua camaraderiei, împărțind deopotrivă binele și greul, deastădată cu niște „grăniceri" mult mai tineri, unii niște copilandri. Și lucru minunat. Biruitorul dela Coți, simți abia acum, după o viață de încercat ostaș, ce înseamnă o luptă decizivă în care înfrîngerea nu e o înfrîngere ci o experiență, adică o condiție a victoriei, victoria e mai mult decît un triumf—un început de veac, iar învingătorii mai mult decît niște eroi — purtătorii unei noi credințe, vestitorii unui nou răsărit al neamului, făuritorii unei lumi noi.

Generalul, care lucrase în tinerețe ca ajutor al marelui Nicolae Filipescu, deveni executantul voinței Căpitanului, unul din cei mai entuziaști admiratori, mai credincioși și mai jertfelnici colaboratori ai lui.

Această intuiție a Generalului — credința în Căpitan și înțelegerea față de Legiune — a făcut cu putință descoperirea tuturor comorilor de spirit, credință, putere de jertfă, eroism, lepădare de sine și iubire, — mai ales iubire,—care zăceau ferecate în inima celui ce a fost „tata bătrîn" al Legiunii, al unui întreg tineret romîn.

Oameni de geniu, ca Goethe, au trăit singuratecí și fără a mai avea legătură cu epoca, în amurgul vieții lor. Au fost niște depășiți, niște inițiați, într'o lume nouă pe care o priveau cu ostilitate sau cu nepăsare, fiindcă abia o puteau înțelege, dar n'o iubeau, nu credeau în noile steaguri ale tineretului. Trebue să ne întoarcem la epopeea creștinismului pentru a regăsi o perfectă sudură între sufletele generațiilor, între tineri și bătrîni, așa cum s'a realizat în sufletul alesului între aleși, Generalul Gheorghe Cantacuzino.

Acest coborîtor din vița lui Șerban Voevod, „boer vechi și domn creștin", nu a înfăptuit numai legătura sufletească între generația războiului, de care ținea prin anii săi, și generațiile tinere, legionare, de care ține prin sufletul său eroic, prin cultul onoarei și prin toată lupta și jertfa vieții sale. Generalul Gh. Cantacuzino s'a smuls cu desăvîrșire din tot ceace înseamnă inactualitate, pasivitate, slăbiciune sau patimă, în generația veche, și și-a cabrat sufletul spre tot ceace este forță ofensivă, spirit de jertfă și certitudine a adevărului, în generația cea mai nouă, sărind ca pe un cal năsdrăvan, dintr'o lume în altă lume și din veacul XIX-lea în noul veac legionar.

Chiar boala, tovărășia cumplită și lupta cu suferința,—peste pojarul căreia noile înfăptuiri și victorii legionare cădeau ca fulgii neprihăniți și mîngîioși de ninsoare — chiar această întrecere cu moartea, e atît de departe de sfîrșitul cenușiu — simplă trecere în neant—al celorlalți oameni, încît pare mai mult o goană nebună înaintea obstacolului pentru a executa magistral saltul din urmă, dincolo de nori, acolo unde un suflet de domniță și suflete de legionari și de eroi martiri îl așteptau cu un dor tot atît de fierbinte ca iubirea, admirația și adorarea ce voiau să-l rețină aici pentru a-l face părtaș la ziua biruinței.

Generalul Gh Cantacuzino, purtător al cruciuliței albastre și al panglicei roșii, strălucită întrupare a virtuților militare romînești, ca vechi ostaș și desăvîrșit legionar, disprețuia vorba pentru faptă. Caracter de bronz, el era făcut să lupte, să primească și să împartă porunci, să învingă. Dar cînd venia împrejurarea, acest aspru erou de epopee și intransigent apărător al onoarei se arăta a fi cel mai bun și mai înțelegător dintre oameni, un camarad de o nesecată voioșie, un povestitor de un humor robust și sănătos în care scăpărau ironia fină, lipsită de răutate, și autoironia, un desăvîrșit om de societate, o minte ageră, un spirit ascuțit și cultivat, de o sensibilitate profundă, dusă pînă la gingășie.

Nimic unilateral, nimic neisprăvit, la acest boer de viță împărătească și domnească, bogat

N. N. Manolescu

Continuare în pag. 3-a

LUPTA ŞI CREAŢIE

Trăim vremuri de mari încordări individuale și colective, de lupte decizive, de prefaceri adînci. Probleme de viață, probleme noi, se pun spre deslegare Statului, Națiunii și insului, la noi ca și peste hotare.

Omenirea trece la o răspîntie a istoriei și clocotind pînă în adîncuri, se smucește din vechile făgașuri spre a lua o cale nouă, impusă de cerințe, de aspirațiuni prea multă vreme nesocotite. Ea se vrea liberată spre o nouă viață, mai deplină, mai înaltă, mai bună, — străbătută de marile adevăruri ale credinței și ale științei, o viață stilizată și aureolată de frumusețile artei, ale sufletului omenesc.

Viața cea nouă este însă cu neputință de reconciliat cu viața înlănțuită de rutină, dușmană idealurilor, tihaită numai în aparență, înăbușitoare prin materialismul ei strîmt dar atotputernic, — din trecut.

Pretutindeni, plutește în lume o atmosferă de mister, de sublime chemări, de tinere speranțe ce imprimă epocei un caracter de inedit, de noutate și originalitate.

In ciuda atîtor mizerii, atîtor grozăvii și întunecimi care-i stau în cale — sau tocmai de aceea— vremea noastră gonește sub semnul desechilibrului creator. Un veac de tragice sforțări, de mari și fecunde creațiuni în toate domeniile, se afirmă veacul în care trăim și afară de primul secol al erei creștine, nu cedează nici unui alt veac în privința creațiunilor sale și a înrîuririi hotărîtoare asupra secolelor viitoare, pe care o vor avea experiențele și cuceririle sale spirituale, politico-economice sau militare.

Trăsătura care face originalitatea epocei este dinamismul, mișcarea înainte, avîntul spre libertate și ideal,—lupta și creația sub toate formele, cărora li se împotrivesc forțele telurice, materialiste, ale marxismului iudaic întemeiat pe minciună, pe sclavie și pe bani, care tăgăduește pe Dumnezeu, subminează Națiunea, întemnițează idealul

E ușor de înțeles pentru ce, într'o epocă de inedit, de plutire în necunoscut, națiunile din întreaga omenire civilizată apelează astăzi, mai mult decît oricînd, la eroi, la oamenii de geniu, la tot ce este merit și caracter.

Se simte în aer chemarea tot mai febrilă către omul providențial, către oamenii de creație, ce singuri pot face față problemelor și nevoilor de existență, în care rutina, rețeta, precedentul, experiența trecutului, nu pot folosi mare lucru, fiindcă nu se mai potrivesc.

Continuare în pag. 2-a

Un șef: Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul

de Prof. Dim. Ionescu

Imagina pe care lumea și-o face astăzi despre Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, în clipa în care trupul lui e coborît în groapă, ne îndreptățește să afirmăm că figura acestui ostaș nebiruit al unei credințe și cavaler neînfricat al onoarei a devenit istorică. Timpul care se va scurge de azi înainte peste țărîna lui proaspătă din cimitirul Belu îl va muta în legendă, dar în istorie a intrat singur. După toate probabilitățile, posteritatea nu va putea spune mai mult despre el, decît spunem noi cei de astăzi cari avem privilegiul comparației dintre dînsul și noi, contemporanii săi.

A fost șeful politic al nostru, al legionarilor, și în anul acesta luase și conducerea județului Buzău. A venit pe aici în cîteva rînduri. Intotdeauna i-am stat aproape, dar abia acum îmi dau seama de influența pe care o exercita asupra mea și asupra camarazilor mei și ce parte însemnată are în formația noastră legionară! Se degajau din el toate calitățile care caracterizează pe șef, comandant. Fiindcă i se încredințase de Căpitan onoarea de a comanda., generalul își făcuse o idee înaltă despre datoria sa și o legitimă ambiție de a se da cu totul mișcării legionar . Era brav, nu cunoștea îndoiala și servea de exemplu pentru oricine dorea să ajungă să-și spună cu mîndrie într'o zi: *sunt legionar.*

Deseori ne spunea că în mișcarea legionară, indiferent de grade și situații sociale, cel dintîi este acela care știe să se înfrîngă în primul rînd pe sine, fiindcă numai astfel va putea să înfrunte pericolul, cu vigoare și bărbăție, asigurînd biruința mișcării! Nesiguranțele, îndoielile, greșelile aparțin altei lumi, aceleia care-și consumă toată ardoarea în luptele politice interne. Acestei lumi generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul îi întorcea spatele. Climatul legionar îi convenea fiincă-l socotea singurul care ne mînă spre culmi.

Legionarii vor betona drumul vieții romînești de mîine. Ei vor

Complotul ruso-comunist

(Urmare şi sfârşit)

KOMINTERNUL LA PARIS

La Paris e instalat biroul european al Kominternului. Conferinţa secretă a Internaţionalei III-a deşi s'a ţinut la Amsterdam (Mai 1937) totuşi deliberările sale au fost consacrate în întregime Franţei, conform instrucţiunilor dela Moscova.

Despre acţiunea Internaţionalei care şi a instalat birourile la Paris vorbesc deajuns nenumăratele greve şi incidente sângeroase, provocate de comuniştii francezi, dar mai ales sabotarea lucrărilor Expoziţiei dela Paris, din care nu erau terminate, în ziua inaugurării, decât cele 5 6 pavilioane construite de lucrătorii streini. Altă dovadă de eficacitatea acţiunei Kominternului în Franţa sunt fuziunea Confederăţiei G-rale a muncii cu Confederaţia comunistă a muncii unitare (1936) şi agitaţiile din colonii.

Autorul crede că scopul urmărit de Stalin, prin încercările de a aprinde revoluţia şi răsboiul în Europa Occidentală, este acela de a-şi pune în siguranţă propriile sale graniţe şi dominaţia sa personală în U. R. S. S. Aminteşte intrigile sovietice pentru a sili Franţa să încheie o convenţie militară cu U. R. S. S. cînd cu împăcarea dintre Hitler şi Ludendorff şi bombardarea vaselor de răsboi italiene şi germane (Deutschland) de către hidroavioanele Valenciei pilotate de ofiţeri sovietici — fapt care a fost un adevărat atentat contra păcii europene.

Bombardarea Almeriei de germani, ca măsură de represalii, e folosită de Dimitrov, secretarul g-ral al Internaţionalei, spre a lansa un apel din Paris către proletariatul internaţional prin care îi cere *a se mobiliza contra fascismului şi a sili guvernele francez şi englez, prin acţiunea proletariană solidară ca să intervină în favoarea comuniştilor spanioli, adică să facă răsboi Italiei şi Germaniei,* (vezi „L'humanité" din 6 Iulie)

Această „infracţiune contra uzanţelor popoarelor civilizate şi contra regulelor dreptului internaţional", „acest atentat la independenţa Republicei", nu a primit răspunsul meritat din partea guvernelor francez şi englez.

D. Jacques Bardoux crede că profeţia lui Lenin nu se va îndeplini şi Spania se va elibera complect de teroarea sovietică.

„Spania va fi mormântul Internaţionalei III-a". Înfrângerea costisitoare a Sovietelor în peninsula iberică va avea ca urmare o înfrângere a Kominternului în Franţa. „Dreptatea vrea ca Apusul în întregime să reacţioneze în sfârşit împotriva unei infiltraţiuni tot atât de mortală pentru viaţa sa morală ca şi pentru prosperitatea sa economică. Dreptatea vine". Astfel îşi închee dl. J. Bardoux revelatorul său studiu care e un sdrobitor rechizitoriu împotriva nefastei acţiuni de subminare a ordinei sociale şi a păcii europene, dusă de U. R. S. S. şi de Internaţionala III cu ajutorul comuniştilor spanioli şi francezi şi al prietenilor lor din ţările respective, din toate ţările şi din România.

Totuşi la noi, Mihail Sadoveanu patronul monitoarelor iudeo-comuniste Adevărul şi Dimineaţa şi susţinătorul comuniştilor spanioli, e socotit de o universitate românească vrednic să fie proclamat „doctor honoris causa" alături de ilustrul învăţat şi apostol al neamului, dl. N. Iorga.

După „Revue des deux mondes"

Măsuri poliţiste contra funcţionarilor ?

Un ziar anunţă că în curând se va organiza o poliţie specială pentru urmărirea tuturor funcţionarilor cari deşi au mijloace reduse, fac cheltueli enorme prin localuri de noapte sau cumpără imobile şi automobile. Sunt vizaţi cu deosebire funcţionarii fiscali. Ei primesc lefurile cele mai ridicole dintre toţi slujitorii Statului Român.

Credem că măsurile poliţiste sunt inutile, mai ales astăzi când funcţionarii — cei cari sunt nărăviţi — cheltuesc şi sfidează morala publică atât de făţiş, încât numai cine nu vrea nu-i cunoaşte. Dacă se urmăreşte moralizarea şi purificarea aparatului nostru funcţionăresc, aceasta se poate obţine, NU PRIN POLIŢIE, CI PRINTR'O SALARIZARE MAI CORESPUNZĂTOARE (cazul funcţionarilor fiscali cu lefuri de mizerie între 2600 şi 3-6 mii de lei, al profesorilor etc.) şi PRIN EXEMPLUL BUN CARE SĂ VIE DE SUS. Apoi slujbaşii să fie recrutaţi şi înaintaţi pe baza meritului, nu a intervenţiilor politicianiste. Să fie sancţionaţi cei abuzivi. Dar aceasta nu se poate fără despoliticianizare, fără stârpirea corupţiei judaice. Precum se vede, chestia e niţel cam complicată.

În orice caz, nu politism îi trebue ţării, ci un suflet nou, suflet cinstit şi românesc!

Luptă şi creaţie

Continuare din pag. 1 a

Nu e vorba de a deslegă astăzi probleme ce au mai fost deslegate în trecut, ci de a deslega problemele istoriei în desfăşurare, ale istoriei vii.

Sufletele sărace, minţile rutinare, nici nu văd aceste probleme în datele lor, totuşi teribile şi de netăgăduit, necum să le urmărească şi să le deslege...

Sunt problemele reservate marilor iniţiaţi.

Dar istoria pune naţiunilor probleme pe care mulţimea le simte, fiindcă îi ating existenţa, dar nu le înţelege decât abia după ce au fost deslegate. Dacă deslegarea a întârziat prea mult, păţesc şi naţiunile ce păţiau călătorii devoraţi de Sfinxul fabulos. Istoria nu aşteaptă şi nu iartă.

Ideea Naţională

da strălucire şi grandoare sufletului etnic. Astfel, în gesturi şi vorbe, Generalul exprima o încredere fără margini în Căpitan şi-n biruinţa mişcării legionare, iar în fiecare gând închidea un sens profetic. Trăia dincolo de actual. Toate îndemnurile lui se terminau cu... *va fi odată o ţară strălucitoare de frumuseţe...!* Deaceea moartea pentru el nu este o întrerupere, ci o continuare. În marea galerie a jertfelor legionare, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul îşi are locul său excepţional.

Prof. Dimitrie Ionescu

HORIA

de jos
te-ai ridicat drept, pietros, viforos,
pentru moţi,
pentru c'i săraci şi goi, pentru toţi...
şi-ai despicat în două istoria,
ţăran de cremene
cum n'a fost altul să-ţi semene,
Horia!

te-ai desprins aspru din gloată,
cu obrajii supţi,
cu ochi crunţi,
să lupţi
să'nfrunţi
din sălbatecii ţi munţi:
oştile craiului, temniţă, roată...

vrut-ai să spinteci pe munţi, pe văi,
largi, retede, slobode căi
pentru-ai tăi
cei mâncaţi de străini, despuiaţi
de biruri, de sbiri,
de rele orînduiri...
şi uitaţi
de regi şi 'mpăraţi

pîn 'la Bălgrad pe roată,
uimind călăi, nemeşi, gloată,
ţi-a bătut neschimbat, sub ţundra săracă
aceeaşi mare, ne'nfricată inimă romano-dacă...

duhul tău trăeşte încă treaz în munţi
şi va trăi dîrz cît vor domni peste moţi
sbiri crunţi
şi mişelnici despoţi...

uriaş domn
pe-al adâncurilor noastre sfâşiat somn,
pe-al răzmeriţelor roşu praznic, —
acestui neam, viaţa şi istoria, —
tu,
munte
al vrerilor noastre celor mai crunte

Horia?!...

Aron Cotruş

Informaţii

Printr'un ordin circular, conducerea centrală a mişcării legionare a adus la cunoştinţa organizaţiilor judeţene din Ardeal că *Legiunea nu mai participă la serbările dela Alba-Iulia.*

— Legionarii şi prietenii lor adună cu sârguinţă fierul vechi. Se crede că se vor aduna astfel câteva milioane de kgr. La preţul de 3 lei kgr, acest fier va aduce din vânzarea lui un fond de câteva milioane de lei ce va servi drept capital iniţial Legiunii pentru a începe comerţul de ştofe şi cherestea în oraşele unde acest comerţ a ajuns pe mâna jidanilor.

Cine vrea să ajute pe legionari în această luptă istorică pentru biruinţa comerţului românesc poate să dea Legiunii fierul vechi netrebuincios, din curtea lui. La Buzău, acest fier se depune în curtea d-lui Const. N. Popescu B-dul Brătianu 30.

— La chioşcul legionar de pe str. Doamna Neaga No. 7 Buzău se găsesc tot felul de rechizite şcolare.

— *Îndreptăm o nouă şi stăruitoare rugăminte către abonaţii în restanţă să ne trimeată plata abonamentului de care avem nevoe pentru regulata apariţie a „Ideii Naţionale".*

Cine nu are de gând să mai achite abonamentul — fără supărare — este rugat să refuze ziarul, scriind pe el „Refuz" adăogând semnătura şi înapoindu-l factorului sau punându-l la o cutie poştală.

Dacă am afla mai multă înţelegere şi puţin suflet românesc la unii din abonaţii noştri, nu am mai înregistra pagube de zeci de mii de lei şi am putea da acestui ziar forma şi răspândirea pe care le merită.

Vrem teatru românesc, nu păpuşerii

Despre *„Teatrul ca factor de cultură naţională"* d. Haig Acterian, distins regisor şi publicist, gândeşte lucruri foarte interesante. Reproducem după *„Buna Vestire"*:

„Pentru observatorul lucid, apariţia valorilor etice în societatea românească însemnează împlinirea visului de aur al unui neam.

Eroul arată calea, eroica întrupându-se într'o generaţie răsbate până la capăt. Iată ceeace ne cutremură, ceeace dă sens atâtor vieţi tinere. Conştiinţa biruinţii naturii etice a Românului nu poate fi decât conformă idealurilor umanităţii. Şi când vezi fapte, jertfe, crezi în valoarea eternă, fără greş, a acestor tineri. În ei viaţa s'a transformat, în ei indiferent de altitudinile sentimentale şi cerebrale, coboară ideea. Sub privirea noastră, oamenii se schimbă şi se schimbă în bine. Oamenii ascultă, se roagă, muncesc. Noi nu mai putem crede în puţinătatea vieţii sufleteşti. Iată de ce *teatrul românesc ar trebui să înregistreze pornirile unei societăţi noi*; dar nu vrea şi cred că nu poate.

Pentru o asemenea societate de aspre chemări nu sunt suficiente temperamente mediocre, *drame şi comedii scrise cu scopul de a-l răsturna pe om în josnicii.* Să ne întoarcem la clasici, la înălţimile spiritului uman acolo unde drama ne mântueşte.

N'ar trebui să existe o singură scenă în România cu scopul comercial, evident, pe care-l au azi toate scenele de teatru din ţară".

E bine şi frumos spus, e adevărat.

Faptele pilduitoare ale unor învăţători

Învăţătorii pregătesc viitorul naţiunii.

Ţărănimea noastră bântuită de nedreptate, de boală şi neştiinţă, are mare nevoe, spre a fi ridicată la nivelul cerut de întărirea Statului Naţional, de învăţători conştiincioşi, muncitori, energici, însufleţiţi de o fierbinte dragoste de neam. Dela agenţii electorali necinstiţi, înrăiţi, dornici numai de căpătuială — care s'au înmulţit peste măsură sub guvernările politicianiste — naţiunea şi ţărănimea română nu pot aştepta nimic bun.

Mai sunt din fericire destule elemente de valoare între învăţătorii români şi care prin pilda muncii lor, vor readuce întregul corp pe calea atât de frumoasă a apostolatului, a adevăraţilor luminători ai satelor.

Iată după revista *„Poporul Românesc"* roadele activităţei unor astfel de învăţători. Le reproducem cu credinţa că ar putea servi de îndemn şi altora:

1. „Dăm lămuriri asupra înfăptuirilor directorului Şcolii primare din Com. Cojocna, judeţul Cluj, d. V. Moldoveanu, *care nu-şi risipeşte energia în cluburi, ci în acte culturale şi economice, de toată însemnătatea.*

Şcoala din Cojocna este într'adevăr instituţia de cultură a satului. Pe lângă cunoştinţele teoretice, cei şase învăţători călăuziţi de înflăcăratul ei director, muncesc stăruitor la pregătirea vlăstarelor aşa cum cere marea şcoală a înfăptuirilor. Educaţia agricolă a fiilor de plugari se face în grădina şcolii care este cultivată după cele mai noui cunoştinţe agronomice: într'un colţ al grădinei este o plantaţie de pomi roditori, într'altul viţă de vie, o cultură de trifoi. Restul grădinei este împărţit în parcele cultivate cu: varză, gulii, fasole, mazăre, roşii, morcovi, pătrunjel, dovleci, cartofi şi alte numeroase legume precum şi câteva plante medicinale. În faţa şcoalei se găseşte un frumos şir de pruni, apoi ronduri cu flori lucrate cu multă grijă şi osteneală. Viţă de vie pe spalier şi stupină cu pricepere condusă. Un atelier de lucru manual învaţă pe fiul de plugar să-şi facă în proprie gospodărie lucrările de mai mare trebuinţă spre a nu alerga pentru fiecare la meşterii satului.

Nu mai vorbesc de atelierul de ţesătorie care întregeşte pregătirea mamei de mâine, de expoziţia de lucru manual, de materialul didactic cules cu atâta trudă precum nici de celelalte elemente educative cari au găsit un larg răsunet în sufletul dascălilor din Cojocna. Deasemenea nu vorbesc de biblioteca d-lui V. Moldoveanu, în valoare de câteva zeci de mii de lei cu care nu ştiu câţi intelectuali din ţara noastră s'ar putea mândri. Ea este folosită de toţi aceia care doresc să-şi îmbogăţească cunoştinţele.

Alături de şcoală însă se înalţă o altă instituţie: Cooperativa de aprovizionare şi desfacere „Unirea". Înfiinţată din îndemnul dascălului V. Moldoveanu ajutat fiind de ceilalţi factori culturali ai satului: d-l Dr. Bosica, d-l P. Simescu şeful centrului agricol, Inv. C. Jocneanu, etc. ea cucereşte tot mai multă încredere în mijlocul sătenilor, cari încep să înţeleagă rostul unei astfel de instituţii pentru prosperarea lor economică şi culturală. Cooperativa „Unirea" organizată pe temelie sănătoasă a izbutit să prindă puternic rădăcini cu toată lupta dusă de negustorii evrei din sat. Ea lucrează pe o scară întinsă şi nu este întreţinută de nici-un... sirop oficial. Cooperativa are un sediu central şi o sucursală iar ca anexă, o lăptărie.

2. „Cu prilejul veşnicirii în bronz a chipului învăţătorului *Neculai Stoleriu*, de la Baia, au fost amintite şi unele fapte ale acestui umil dascăl de sat, înainte de războiul cel mare:

„El a întemeiat cea dintâi Casă de sfat şi citire din ţară; a înfiinţat cercul „Deşteptarea Sătenilor" şi foaia *„Vestitorul satelor"*; a tipărit 10 broşuri de popularizare şi calendarul sătenilor, cel mai vechi calendar; a făcut mai multe cooperative şi obştii şi a înfiinţat o societate cu flăcăi şi fete din sat, care au dat reprezentaţii cu concursul artiştilor Teatrului Naţional din Iaşi. A pus bazele Asociaţiei învăţătorilor din jud. Baia şi a înfiinţat prima bancă a învăţătorilor, care astăzi are un capital de 18 milioane lei. A înfiinţat cursuri de adulţi, şezători, serbări şi conferinţe, cor şcolar, teatru şcolar, expoziţii care nu se mai pot uita şi excursii cu elevii şi sătenii la ferme model şi locuri istorice, călătorii din care sătenii au învăţat multe lucruri bune, aplicându-le apoi în satul Baia. Războiul din 1916 a pus capăt frumoasei şi rodnicei activităţi a învăţătorului Stoleriu, care a murit eroic pe câmpul de luptă, fără să găsească mulţi imitatori ai ostenelilor sale. Dar fără asemenea fapte, România noastră nu se poate ridica, fraţilor!"

Domnii Iuliu Maniu, Mareşal Averescu şi Profesor N. Iorga, foşti preşedinţi de consiliu au comunicat că din diferite motive nu vor lua parte la marile serbări dela Alba-Iulia.

Daţi banul vostru numai negustorilor, meseriaşilor şi liberprofesioniştilor români!

Fiscalismul şi legea conversiunei

[illegible]

Al. Macedonescu

D-l inginer Gh. Clime preşedinte al partidului „Totul pentru Ţară"

[illegible]

Noi înscrieri în partidul „Totul pentru Ţară"

[illegible]

DE PRIN LUME ADUNATE...

Industrializarea

[illegible]

Cerealele

[illegible]

La Vita Italiana

[illegible]

Livius Cezani

„Marx

[illegible]

Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul sau tinereţe fără bătrâne

(Urmare din pag. 1-a)

[illegible]

N. N. Mănăicescu

Asistenţa medicală la C. F. R.

Bugetul total, pe anul 1937-1938 al „Serviciului medical" [illegible] dela Casa Autonomă C.F.R." este de 29.016.666 lei.

Din această sumă sunt prevăzute la capitolul: „medicamente, seruri şi vaccinuri" abia 50.000 lei. Pentru transportul acestor medicamente se prevăd 10.000 lei. [illegible]

Furniturile de birou consumă 61.000 lei, deci cu 11.000 lei mai mult decât medicamentele!

Restul până la 29 milioane [illegible]

[illegible] Dr. V. Tilea, [illegible] 500 lei pe [illegible]

Este în adevăr un scandalos record, chiar pentru o administraţie democratică!

[illegible]

Populaţia Italiei în creştere

[illegible]

Extremiştii pierd terenul în Franţa

In recentele alegeri cantonale [illegible] formată din mai multe comune) ce au avut loc în Franţa, guvernul frontului popular a obţinut un total de 1.945.000 faţă de 1.245.000 voturi ale opoziţiei.

Comuniştii au obţinut 445.000 voturi. Ei pierd faţă de anul trecut, 45.000 voturi.

Socialiştii pierd şi ei 100.000 voturi faţă de 1936, obţinând 730.000 voturi.

In schimb, radical-socialiştii care trec în Franţa drept un partid moderat (de centru) au câştigat faţă de trecutele alegeri 120.000 voturi, obţinând 720.000 voturi şi devenind astfel cel mai important partid din frontul popular sub raportul numeric.

Un fapt semnificativ este şi acela că numărul total al voturilor exprimate a scăzut cu 10% faţă de 1936.

Deşi alegerile cantonale nu au o importanţă politică deosebită, totuşi din rezultatele lor se poate vedea că extremismul de stânga (comunismul) a început să piardă din încrederea acordată de masele populare, care desamăgite de guvernarea d-lui Blum, se îndreaptă spre o politică de moderaţie. In orice caz, turburarea şi nesiguranţa politică internă sunt încă îngrijorătoare în Franţa.

Negustorul, ca şi funcţionarul, trebue să fie plin de voie bună!

Impărăteasca înmormîntare a Generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul

Legionarii -- mulţi ca frunza şi ca iarba -- conduc la locul de veci pe eroul dela Coţi. Onorurile camarazilor militari. Aripi legionare şi flori. Generalul trecut în legenda de diamant a Neamului.

Nu ştiu cum vor fi socotite, în particular, funerariile desfăşurate Marţi 12 Octombrie 1937 pentru drumul de sfîrşit al Generalului Gheorghe Cantacuzino. Sunt sigur însă că mulţi s'au bucurat — mai ales jidanii — care socotesc că o forţă nouă căzută din Legiune înseamnă o baricadă cîştigată de ei. Iluzia aceasta este cu atît mai perfectă cu cît mişcarea produsă de legionarism a căpătat cu fiecare zi o mai adîncă amploare, tocmai în urma acelor momente care au dat un exemplu de supremă jertfă. Acest rezultat este fără îndoială natural dacă ţinem seamă că baza Legiunii este jertfa şi că moartea este singura condiţie a învierii.

Ceace se putea desprinde din realitatea vie, fremătătoare, a Bucureştilor veniţi să plîngă moartea tînărului de 68 ani, era altceva.

Citeai pe faţa fiecărui romîn o nesecată sete de ordine, o dorinţă mistică de a aduce elogiul lor unui om care, depăşind generaţia sa, renunţase la viaţa-i princiară pentru integrarea în Noua Ordine a Neamului. Dacă tu, cititorule, ai fost cumva în ziua aceea la Bucureşti şi ai lăsat să plutească privirea liniştită peste zecile de mii de oameni înşirate pe ambele trotuare cale de 3 km., n'ai văzut curiozitatea necrofilă obişnuită în asemenea ocazii ci, în faţa afetului care purta sfintele rămăşiţe, mîini întinse în semn de legionăresc salut şi de aderenţă spirituală. Dincolo de moarte, Generalul Cantacuzino - Grănicerul răspundea încă din acele clipe: PREZENT.

Desfăşurarea ceremoniei

Cînd am fost la ora 12 la biserica Mihai Vodă, un cîrd de lume dela poartă pînă la intrare îşi aştepta rîndul să intre în biserică. Cu multă greutate am intrat şi în şederea de cîteva clipe alături de catafalc, am simţit cum misterul morţii învăluia cu giulgiul cald trupul Generalului. Legionari făceau de gardă. Lumea se scurgea pe cealaltă parte şi, în loc de lacrimi, — legionarii au în ochi decizıune şi încredere şi-n cele mai grele momente —, mîna ridicată dela inimă la cer, în tăcere, era lacrima cea mai pură. Aşa a trecut pe lîngă sicriul Generalului, timp de trei zile, Bucureştiul şi ţara.

La ora 2 d. a. a început slujba religioasă oficiată de arhiereul Irineu Mihălcescu, vicarul Patriarhiei, înconjurat de un sobor de preoţi în frunte cu Pr. Gr. Cristescu, Dominic Ionescu, N. Georgescu-Edineţ, I. Imbrescu, ş. a.

Apoi d-nii general Dona şi maior Cocărjeu au arătat meritele şi personalitatea militară şi eroică a generalului Cantacuzino.

La ora 3, serviciul divin şi cuvîntările luînd sfîrşit, 4 cavaleri ai ordinului Mihai Viteazu au ridicat sicriul şi l-au aşezat pe un afet de tun frumos împodobit cu crengi de brad şi steagul naţional.

Cortegiul s'a format apoi în ordinea următoare: jandarmii, carul cu coroanele de flori dintre care se remarca coroana legaţiei germane cu svastica, crucea purtată de legionari, colivele, prapori, clerul, maşinile înalţilor prelaţi, decoraţiile, carul mortuar, cavalerii ordinului Mihai Viteazu cu albele lor mantii, familia, oficialităţile, armata, Căpitanul, voluntarii din Spania, gradele şi funcţiunile legionare, frăţiile de cruce, corpul muncitoresc legionar, delegaţiile din provincie şi publicul.

De remarcat că legionarii nu au avut permisiune din partea guvernului de a merge în frumoasele lor cămăşi verzi şi că la ieşirea din biserică ordinea era „restabilită" de jandarmi iar nu de legionari. Deaceia era şi grămădeala care a dispărut ca prin farmec şi liberconsimţit atunci cînd au dat concursul legionarii. In schimb pe tot parcursul dela Mihai Vodă pînă la Cimitirul Belu a dominat o ordine desăvîrşită, dublul cordon de legionari făcîndu-şi conştiincios datoria.

Pe drumul veşniciei

Incet cortegiul s'a scurs spre cimitirul Belu, trecând pe lângă Liceul Lazăr, pe Bulevardul Elisabeta, Calea Victoriei, Splaiul Independenţei, Strada 11 Iunie, Parcul Carol, Cuţitul de Argint, Calea Şerban Vodă.

Pe ambele trotuare lumea neîncăpătoare saluta cortegiul şi se minuna de ordinea şi disciplina care domnea în coloanele legionare interminabile. In coloane de câte 10 legionari şi'n grupe, în frunte cu Căpitanul, legionarii se scurgeau în tăcerea cadenţată. După socoteala noastră credem că au fost mai bine de 15.000 legionari, afară de cei din public.

Pe tot acest parcurs am văzut oameni suiţi la balcoane şi pe case, spre a cuprinde mai bine pioasa ceremonie.

La căminul studenţilor în medicină, pe care stă demult scris, ca o anticipare, „cuib romînesc", studenţii, ca nişte adevărate rîndunici, ieşiseră în balcoane şi la ferestre întinzînd legionăreşte mîna, ca o aripă a nădejdii în cel de sus. Funcţionari din palatul şi ministerul de justiţie şi monitorul oficial — uitînd poate că sunt funcţionari — într'un imbold mai tare ca raţiunea salariată a vieţii, salutau aşişderea. La poştă, pe trepte, ca 'ntr'o arenă, mîinile ridicate formau un impresionant tablou.

Lîngă cavoul Cantacuzinilor

La ora 5 şi jum., convoiul a ajuns la poarta cimitirului Belu. Aici cavalerii ordinului Mihai Viteazu au ridicat pe braţe sicriul şi împreună cu o delegaţie de 12 elevi ai şcoalei militare de geniu, l-au transportat la cavou. Cavoul aparţine Cantacuzinilor — viţa Şerban Voevod.

Un muncitor legionar a citit ordinul de zi al Regelui Ferdinand prin care Generalul Cantacuzino, pe-atunci lt. colonel, este citat pentru vitejia sa alături de Generalul Praporgescu, pe întreaga armată.

Apoi comand. legionari în frunte cu Căpitanul şi d. Ing. Gh. Clime au ridicat pe braţe sicriul şi l-au transportat pînă la cripta cavoului în timp ce zecile de mii de legionari au intonat, într'o tăcere desăvîrşită, *„Imnul legionarilor căzuţi"*.

In seara care se aşternea ca o ramură peste oraşe şi oameni, răsuna liniştit cîntecul de despărţire:

Numai vîntul mai suspină
Dulcele tău cînt
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormînt.

Domnule General, ordinul s'a executat.

Intr'o scrisoare scurtă, militărească, aşa cum obişnuia să scrie, Generalul, îşi exprima către Căpitan dorinţa de a fi înmormîntat legionăreşte. Căpitanul şi legionarii l-au ascultat şi acum sufletul lui mare, de jertfitor fără prihană şi luptător fără pereche sălăşlueşte în ceruri, alături de Elena Cantacuzino, soţia sa, alături de „băieţii" iubiţi Moţa şi Marin, alături de camarazii din luptele care-au făcut România Mare, alături de şeful său, general Praporgescu.

x

Legionarii s-au răspîndit apoi, ca nişte soli ai biruinţii viitoare către cele patru puncte cardinale ale Romîniei, ducînd cu ei în inimă imboldul Căpitanului spre mai bine, nădejdea şi lumina din ochii lui.

Băierile cerului s'au redeschis şi ploaia, care încetase ca prin farmec exact la ora 12 a început din nou să cearnă.

Dumnezeu a înseninat funerariile pentru odihna Generalului Cantacuzino care privea de dincolo de mormînt cum flăcăii lui îi dau ultimul onor.

Dem. Iliescu

SLOVĂ ROMÎNEASCĂ DE PRETUTINDENI...

BUNA VESTIRE. — Număr închinat memoriei Generalului Gh. Cantacuzino Grănicerul. 8 pagini 5 lei.

Pentru cei care nu l-au cunoscut pe Domnul General cât şi pentru cei care i-au stat în preajmă şi au avut cinstea să-l cunoască, paginile închinate de ziarul „BUNA VESTIRE" sunt un mijloc de a-l apropia în spirit, de a înţelege mai bine complexa personalitate şi de a simţi proporţiile cu adevărat epice ale acestui luptător, născut spre a fi legionar, ce va rămâne o veşnică pildă de curaj, de înaltă omenie, de credinţă în viitorul neamului, pentru generaţiile de acum ca şi pentru cele de mâine.

Articolele cuprinzînd omagii, caracterizări, amintiri, note biografice, sunt adevărate spovedanii ale unor fruntaşi ai Legiunii, ai Armatei şi Bisericii sau ai ştiinţei romîneşti. Numeroase fotografii reprezentînd momente caracteristice din viaţa ilustrului dispărut, complectează textul.

„Buna Vestire" numărul de Joi 14 Octombrie, care a cunoscut o rară răspîndire în mijlocul populaţiei capitalei şi provinciei nu trebue să lipsească din casa oricărui bun Romîn.

ROMÎNIA CREŞTINĂ Anul III No. 44 49. Reapare după o lungă şi nedreaptă suspendare, spre bucuria cititorilor ei obişnuiţi cu slova necruţătoare, dreaptă, avîntată, a neînfricatului director dl. Sergiu Florescu, a colaboratorilor şi corespondenţilor săi.

„Romînia Creştină" tinde să devină alături de „Libertatea" o foaie de pură informaţie legionară conformîndu-se instrucţiunilor Căpitanului care cere ziariştilor legionari scrupulozitate, seriozitate şi corectitudine în informaţii, cît mai multă atenţiune faptelor cu sacrificarea teoriilor şi a vorbăriei deşarte, şi o formă cuviincioasă care să nu pară o auto-lăudare.

Năzuinţa spre obiectivitate, una din caracteristicele mişcării legionare, trebue să fie un îndreptar pentru presa legionară şi printrînsa pentru presa romînească, în general.

INGERUL. Anul IX No. 6. Revistă bisericească a clerului din eparhia Buzăului. Apare lunar sub patronajul P. S. S. Episcop Ghenadie şi sub conducerea îngrijită a preotului Al. Săndulescu. Deşi de specialitate, revista *Ingerul* depăşeşte cîteodată acest cadru. Articolul *Eroeraţie şi Pedagogie* semnat de d. Vasile Băncilă — un mic studiu — concentrează o serie de idei originale asupra educaţiei ca funcţie a vieţii, şi asupra excesivului erotism al societăţii de azi, rezultat al ieşirii omului din realitatea armonizatoare a generalului. Erotismul mai e un rezultat al burgheziei, al literaturii, artelor plastice, cinematografului, al emancipării femeii — parte integrantă dintr'un alt complex: criza instituţiei familiei, al fricii de războiu, al criticismului şi nevoii de absolut, al influenţei caracterului etnic judaico-ruso-american, al crizii economice, al democraţiei.

Erotismul pune în primejdie vîrsta cea mai importantă: adolescenţa. Lupta împotriva lui stă în *orientarea tineretului către idealuri generale, suprapersonale*. In INCREDEREA IN GENERAL cu alte cuvinte într'o anumită disciplină cosmică, unitate spirituală a totalului vieţii, care va pune la rînda-i ordine şi-n domeniul ce ne preocupă aici, de sus în jos.

Revista mai conţine articole semnate de Pr. N. I. Constantin, M. Negulescu, Pr. I. N. Vasilescu, Diac. C. Săndulescu-Verna, din trecutul eparhiei şi o bogată cronică „pe urma vremii noastre".

OMUL NOU, Anul II Nr. 27, Brăila. Director Stere Mihalexe. Duhul legionar străbate fiecare slovă. Preotul Const. R. Crişan, directorul „Orientărilor", scrie un puternic articol polemic: „Despre Trădare".

„Pentru tine camarade", e o pagină închinată muncitorului romîn, muncitorului legionar, *omul nou*. Aici Stere Mihalexe spune cuvinte înălţătoare despre muncă, muncitor, cuib. Despre cartea lui André Gide, desnădăjduitul reîntors din Rusia Sovietică, are cuvinte tăioase, adînci, adevărate. Drumurile lui André Gide duc la disperare, la negarea vieţii, la iad. Noi vrem drumul care să ducă la împăcarea omului cu el însuşi, la împăcarea omului cu Dumnezeu.

IMPĂRATUL TRAIAN, Anul II Nr. 12, Tighina. Director avocat D. Cazacu. Despre această realistă gazetă am mai scris. Ne bucură la fiecare număr documentele pe care le aduce şi care dovedesc realizările sale, prin Asociaţia de propagandă economică cu acelaş nume. D. Cazacu scrie: „Unii recomandă izgonirea evreilor, alţii perimtre în jurul bisericilor părăsite şi monumentelor istorico-religioase. Recomandăm noi altceva: Schimbarea bruscă a sistemului de alimentare al naţiei noastre, izgonirea mămăligii depe masa ţăranului romîn şi înlocuirea ei cu pîine, zahăr şi carne, oprirea consumului de alcool pe un interval de cel puţin cinci ani, vizita medicală obligatorie şi băi obligatorii, cum şi oprirea la ţară a comerţului particular şi pedeapsa cu moartea pentru sperţari". Oricum problema alimentării ţăranului romîn este o chestiune esenţială care nu trebue să scape nimănui.

CEFEREUL. Anul IV No. 10. Este un ziar cu caracter profesional şi naţional ce apare la Buzău, prin străduinţa unor tineri ceferişti la care dragostea de ţară se împleteşte cu dragostea de profesiune şi de instituţia C. F. R. Această publicaţie poate fi dată ca model de publicistică profesională, prin intransigenţa sa în apărarea punctului de vedere naţional şi al intereselor serviciului, prin obiectivitatea criticelor care vizează faptele, nu persoanele, şi prin lipsa spiritului de coterie. E un organ închinat păsurilor ceferiştilor, dar călăuzit de cel mai curat spirit naţionalist. In el găsim totdeauna şi o pagină literară scrisă cu inimă.

„Cefereul" face cinste redactorilor şi cititorilor săi.

Printr'un ordin circular, conducerea centrală a mişcării legionare a adus la cunoştinţa organizaţiilor judeţene din Ardeal că Legiunea nu mai participă la serbările dela Alba-Iulia.

Inalt Ordin de zi No. 9 din 1 Octombrie 1916

In luptele ce s'au dat pe Dealul Coţi, în munţii de pe stînga Oltului, s'au distins prin bravură şi excelentă conducere a unităţilor, generalul Praporgescu David şi lt. colonel Cantacuzino Gheorghe.

Aceşti ofiţeri au susţinut prin exemple de bravură personală, curajul trupelor de sub comanda lor, contribuind astfel a respinge totdeauna atacurile crîncene ale vrăjmaşului.

Generalul Praporgescu David moare vitejeşte pe cîmpul de luptă în primele rînduri, iar lt. colonel Cantacuzino este rănit.

Dată azi 1 Octombrie 1916 la Marele Cartier General.
(ss) FERDINAND

Redacţia şi Administraţia: Str. Carol I No. 58 Buzău Tipografia şi Legătoria de Cărţi Fraţii Dumitrescu Str. Emil Teodoru 2, Buzău